

СУСПІЛЬСТВО

«Щоб того Путіна розірвало». Репортаж із Дружківки, яку доруйновує російська армія

Роман Пагулич

19 жовтня 2026, 06:30

Український військовий стежить за небом у центрі майже безлюдної Дружківки. Тут постійна загроза ударів FPV-дронів. Донбас, 13 вересня 2026 року

Фронт наближається до Дружківки на Донеччині, поступово стираючи межу між містом і зоною бойових дій. Російські авіабомби руйнують будинки, FPV-дрони полюють на транспорт і будь-яке пересування, а вулиці міста перетворюються на небезпечні маршрути, де навіть кілька сотень метрів доводиться долати перебіжками.

Як місто поглинає вир війни та як українські військові намагаються втримати логістику під постійними ударами бачила знімальна група проекту Радіо Свобода –

Ця розповідь – частина відеорепортажу проєкту «Донбас Реалії», який можете переглянути на YouTube.

Довгі ряди скрученого у спіраль металевого дроту обабіч дороги супроводжують військових майже увесь шлях до Дружківки. Вони пролітають через приватний сектор із будинками, що виглядають покинутими за щільно зачиненими воротами, і середмістя, де над безлюдними вулицями височіють радянські багатоповерхівки.

Цей дріт – ягода, який призначений для піхоти противника, часом, заважає шукати швидкий сховок у момент, коли у повітрі раптово виринає російський дрон.

«Давайте-давайте, швидко в «зеленку». В кущі, в кущі, в кущі», – каже військовий із позивним «Фоксі», і кілька секунд піднявши автомат, уважно слухає простір і вдивляється у небо.

Український військовий 93-ї ОМБр веде вогонь по російському FPV-дрону у Дружківці

“ Ти один на один із тим, що на тебе летить

«Фоксі», офіцер 93-ої ОМБр

«Наче чисто, ходімо», – розслабляється офіцер 93-ої окремої механізованої бригади «Холодний Яр».

Надривне дзижчання FPV, яке несе на собі небезпечний заряд для усього живого, напевно, тепер найчастіше можна почути серед кварталів, де колись вирувало життя. Тому всі, кому, з якихось причин,

потрібно пересуватися містом, намагаються рухатися попід будівлями, поміж деревами і кущами, триматися тіні, щоб бути непомітними і мати можливість сховатися в укриття.

*«Особливо небезпечні відкриті ділянки. Міст або місця, де не можна якось укритись. Там, де ти один на один із тим, що на тебе летить, або те, що піднялося із землі. Тут ти дивишся на 360. Дивишся на небо і перед собою – чи не сидить якийсь ждун – чи на даху, чи десь на дорозі. А так – все заєб**», – пояснює офіцер, поки ми готуємось перебігати частково зруйнований автомобільний міст – це десь 50 метрів без укриття.*

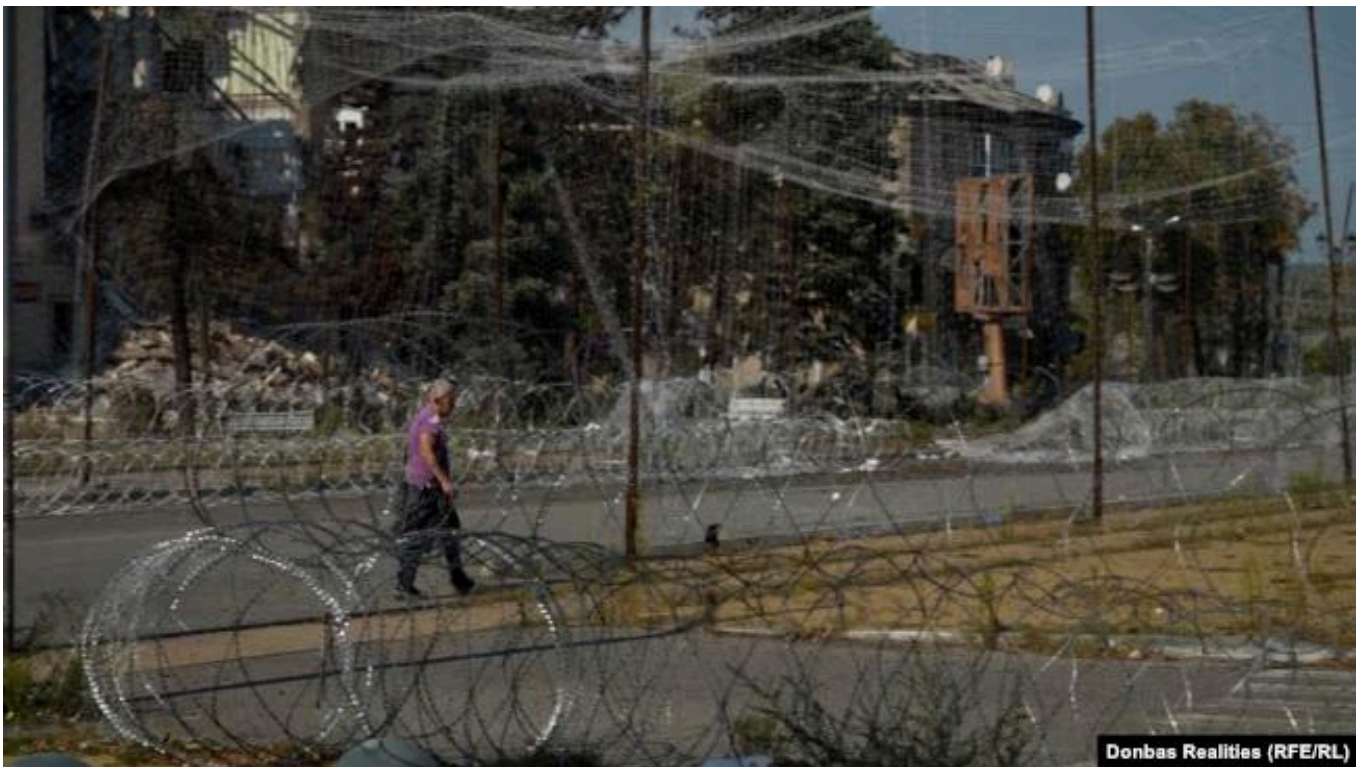
Центр Дружківки заливає яскраве полуденне сонце. Здалеку чутно тарахкотіння генератора.

Багатоповерхівки тут чорні від пожеж і вже давно втратили усі свої вікна. Уламки їхнього скла неприємно скреготять під ногами.

Цивільні

Війна фактично вже доруйновує Дружківку, але тут ще є цивільні.

«Квартиру розбили, дачу розбили. Де я поселилась – теж даху немає. Перейшла в інше місце і не знаю, що Бог дасть», – розповідає Тетяна про життя у прифронтовому місті, – «Я не хочу нічого. Щоб швидше війна закінчилася. Більше нічого не хочу. Хоч у старості пожити по-людськи. Мені 69 років, 69!».

Цивільні люди досі живують у Дружківці – тут навіть досі працює магазин

Як не дивно, але тут досі працює щонайменше один магазин. А ще рік тому все було зовсім не так.

Військові кажуть, що приблизна дистанція до фронту від Дружківки зараз – близько 10 км. Це орієнтир, а не точний вимір. Бо ж лінія фронту неоднорідна – десь вона ближча, десь далі, а іншого дня раптово переміщується разом із групою російської піхоти, що прорвалася у тил українських підрозділів.

«Вони наперед захоплюють міста. Спроби «флаговтиків». Глобальних поки штурмів немає, але є постійні спроби інфільтрацій. Йшли – не дійшли. Наступні йдуть. І, як ті таргани, лізуть-лізуть-лізуть-лізуть по-трошки. До самої Дружківки були поодинокі випадки, дуже рідкісні. Коли в цивільній формі, проскакували із метою втекти або здатись в подальшому [в полон]», – розповідає командир стрілецького батальйону 93 ОМБр із позивним «Кент».

Центр Дружківки страждає від ударів авіабомб і пожеж, які вони спричиняють

Сітки, що раніше прикривали дороги від дронів, зараз усі в дірках внаслідок розривів. Багато всякого прилітало і вибухало тут.

Тепер білі і зелені тенета більше схожі на елемент воєнного пейзажу, аніж засоби безпеки.

Споттери

Військові на кожному перехресті дивляться, чи не зачаївся на землі черговий «ждун». Тому дорога до позицій – це кожного разу невідомість.

*«Завжди по-різному. Грубо кажучи, якщо заходити на цю позицію — буває годину, буває півгодини, буває ті самі 2–3 години. Кожні 100 м сидиш під деревом, ховаєшся, бо воно літає. Якщо йдемо удвох-утрьох – можна спробувати збити. Але тут, так би мовити, 50/50. Тут як пощастить», розповідає колишній піхотинець, а нині **споттер** на позиції БПЛА із позивним «Санчо».*

«Кожні 100 м сидиш під деревом, ховаєшся, бо літає. Якщо йдемо удвох-утрьох – можна спробувати збити»

Споттер – це той, хто обслуговує БПЛА на позиції: заряджає батареї для польоту, виносить і заносить борт до та після польоту, а також завантажує його припасами.

Словом, робить так, щоб пілот, який знаходиться глибоко у тилу, міг виконувати польоти і забезпечувати припасами позиції – в тому числі і піхотні.

«Можеш виносити борт виставляти – може ждун сидіти. FPV-шки. Підходиш ближче – він вже злітає, тебе доганяє. [Або] Вилітає до нас борт – ми виходимо його зустрічати, забрати, щоб почепити інші посилки. Борт починає сідати і його просто збиває FPV-шка над нами: уламки, він догорає. І таких ситуація дуже багато», – розповідає про небезпеки своєї щоденної праці інший споттер із позивним «Жук».

“ Бог усе бачить! Все одно, пізно чи рано – усі будуть покарані

Тетяна, жителька Дружківки

Бійці на цих позиціях – якщо не всі, то значна їх частина, якраз таки колишні піхотинці.

У «Жука» теж за плечима піхота. Як і ампутації пальців на ногах через підрив на міні, часткова втрата слуху та інші

поранення, про які він говорить неохоче і небагатослівно.

«Вилікуватися і вертатися далі служити. Головне, щоб здоров'я було. Щоб міг, нічого не боліло. А так – можна служити», – стиха каже вояк.

Містом, зрідка, на швидкості пролітають автівки – більшість із них наїжачилися розплетеними тросами назовні – так убезпечуються від ударів дронів.

На узбіччях – каркаси згорілих або перевернутих автівок – більшість вже заіржавіли і важко зрозуміти – це сталося 2 тижні, або 2 місяці тому.

Горить автівка, в яку влучив російський FPV дрон. Біля Дружківки. 13 вересня 2026 року

НРК

Тепер дороги займають майже безшумні НРК: ось проїхав один завантажений припасами – під маскувальною сіткою видно каністри, ось промчав інший із броньованою капсулою – призначений для евакуації поранених.

Але, як і автівки, частина з них завершили свою місію передчасно – охоплені вогнем назавжди зупинилися серед дороги.

Постачання на напрямку йдуть у кілька етапів – спочатку НРК, потім важкий дрон

В останні тижні військові все більше думають про наступні місяці. Про те, як забезпечувати позиції в умовах постійної загрози від дронів супротивника.

Листя опаде і під деревом вже не сховаєшся. Дороги, невдовзі, розмиють дощі, а погода все частіше заважатиме дронам виконувати свої місії.

Тетяна ж, жителька Дружківки, навряд чи планує життя на місяці вперед. У «кравчучці», яку вона кульгаючи на хвору ногу тягне за собою, запасів продуктів на пару тижнів.

«Щоб швидше війна закінчилася. Щоб цього Путіна, Господи, розірвати б на всі 4 сторони. Але Бог усе бачить. Бог усе бачить! Все одно, пізно чи рано – усі будуть покарані».

Жінка віддаляється від нас, а за нею ні на крок не відстає собачка «Белка». Вона прибилася до Тетяни після того, як її покинули попередні власники.

Дружківка: що чекає українських бійців на небезпечній дорозі до ДОНЕЦЬКА
РАДІО СВОБОДА

Radio Free Europe/Radio Liberty is funded in whole or in part by the ...

«ЦЕ НЕ ЗОРЯННЯ ВІЙНИ, А НЕ ВІЙНА!»

Watch on YouTube

ДИВІТЬСЯ ТАКОЖ:

«Час працює не на користь Росії» – офіцер бригади «Любарт» про бої в районі Добропілля

ДИВІТЬСЯ ТАКОЖ:

15 км від лінії фронту – і вже руїни: як виживає Білозерське, місто поряд із Добропіллям

ДИВІТЬСЯ ТАКОЖ:

«Раніше це були години, зараз – навіть не дні»: військовий хірург розповів, як змінилася евакуація поранених

Роман Пагулич

Працюю журналістом на Радіо Свобода з 2018 року.

Суспільство

Війна

Донбас Реалії ТБ

© Радіо Свобода, 2026 | Усі права застережено.